

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Ing. Z. Ch.

proti
žalovanému

Univerzita Karlova v Praze
se sídlem Ovocný trh 3, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 19. 12. 2013, č. j. UKRUK-12011/2013,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušením rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 19. 12. 2013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí děkana Matematicko-fyzikální fakulty ze dne 9. 10. 2009, č. j. Stud/Vše/1522.
2. V žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím rektora žalované ze dne 15.7.2009 mu bylo přerušeno studium na Matematicko-fyzikální fakultě žalované ode dne 3.8.2009. Dne 25.9.2009 žalobce požádal děkana MFF UK o ukončení přerušení studia a o možnost vykonat zkoušky z předmětů zapsaných v akademických rocích 2007/2008 a 2008/2009.
3. Dne 13. 11. 2009 žalobce obdržel rozhodnutí děkana MFF UK č. j. Stud/Vše/1522 ze dne 9. 10. 2009, v němž bylo uvedeno: „Souhlasím s odkladem registrace za 2. ročník studia do 5. ledna 2010. Rovněž souhlasím s dodatečným zápisem do 3. ročníku (akademického roku 2009/10) ke dni 5.1.2010.“.
4. Proti tomuto rozhodnutí děkana podal žalobce dne 11. 12. 2009 podal žalobce v souladu s poučením opravný prostředek a dne 4. 2. 2010 obdržel žalobce přípis prorektora žalované č. j. 10226/09/III/Ká/Šti-1 ze dne 25.1.2010, jímž mu bylo sděleno, že proti rozhodnutí Stud/Vše/1522 není opravný prostředek přípustný.
5. Jelikož ani posléze žalovaná o opravném prostředku proti rozhodnutí Stud/Vše/1522 nerozhodla, podal žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti, které Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 6A 243/2010-47 ze dne 15.10.2013 vyhověl a žalované nařídil, aby do třiceti dnů od právní moci rozsudku rozhodla o žalobcově odvolání proti rozhodnutí Stud/Vše/1522.
6. Následně rektor žalované rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že žalobcův opravný prostředek jako nepřípustný zamítl.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Žalobce především namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože rektor žalované v něm neuvedl právní předpisy, které mohly založit jeho právo rozhodnout o nepřípustném opravném prostředku proti rozhodnutí Stud/Vše/1522. Odkázal sice na ust. § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách, na čl. 16 odst. 5 Studijního a zkušebního řádu UK, na ust. § 180 odst. 1 a § 92 odst. 1 správního řádu, avšak žádná z těchto norem mu nedává právo rozhodnout o nepřípustném opravném prostředku.
8. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je označeno jako „usnesení“, přičemž podle ust. § 76 odst. 1 správního řádu platí, že správní orgán rozhoduje usnesením v případech stanovených zákonem, a dále že podle odst. 5 usnesení se může odvolat účastník, jemuž se

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

usnesení oznamuje. Pokud tedy rektor žalované dospěl k závěru, že proti rozhodnutí Stud/Vše/1522 není opravný prostředek přípustný, měl vydat rozhodnutí, nikoliv usnesení. Jelikož navíc žádná norma nestanoví, že proti usnesení by nebylo možno podat odvolání, je poučeno o opravném prostředku v napadeném rozhodnutí nesprávné. Postup rektora byl tedy zcela nesrozumitelný a napadené rozhodnutí je nezákonné.

9. Žalobce též namítl, že v řízení o opravném prostředku bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces v tom směru, že ačkoliv dne 30. 10. 2013 navrhl vyloučení pracovnice žalované paní JUDr. E. K., PhD. z řízení pro poměr k věci, tak rektor žalované o tomto návrhu pravomocně rozhodl později než o opravném prostředku proti rozhodnutí Stud/Vše/1522. Žalobce rovněž dne 5. 12. 2013 navrhl vyloučení vedoucí Odboru pro studium a záležitosti studentů žalované paní RNDr. V. K. a jejich podřízených z řízení pro poměr k věci a žalobci, ovšem rektor i tuto námitku vyřídil později než opravný prostředek proti rozhodnutí Stud/Vše/1522, konkrétně až dne 17. 1. 2014. Napadené rozhodnutí je proto nezákonné.
10. V dalším žalobním bodu žalobce namítl, že rektor žalované se nevypořádal zcela s jeho námitkou, že děkanu MFF UK nebylo Statutem žalované svěřeno právo rozhodovat jménem žalované ve věcech práv a povinností studentů MFF UK. Rektor žalované sice v napadeném rozhodnutí uvádí, jakým ustanovením kterého právního předpisu je založeno právo děkana fakulty žalované rozhodovat o právech a povinnostech studenta, avšak měl vyvrátit žalobcovu námitku, že rozhodovací pravomoc děkana fakulty žalované ve věcech práv a povinností studentů musí být založena ustanovením Statutu žalované. Jeho tvrzení, že rozhodovací pravomoc děkana fakulty žalované ve věcech práv a povinností studentů je založena ustanoveními SZŘ UK, je nedostatečné.
11. K tomu žalobce dále uvedl, že podle ust. § 6 odst. 1 písm. e) zákona o vysokých školách patří do samostatné působnosti veřejné vysoké školy i rozhodování o právech a povinnostech studenta, avšak že ze Statutu žalované nevyplývá, že by rozhodování o právech a povinnostech studentů bylo svěřeno děkanům fakult. Jestliže by rozhodnutí Stud/Vše/1522 bylo rozhodnutím o právech a povinnostech studenta, pak by bylo nicotné, neboť děkan MFF UK neměl k vydání takového rozhodnutí oprávnění. Rektor žalované tedy pochybil, pokud dospěl k závěru, že rozhodnutí Stud/Vše/1522 je rozhodnutím o právech a povinnostech studenta MFF UK a zároveň napadeným rozhodnutím opravný prostředek proti nicotnému rozhodnutí Stud/Vše/1522 zamítl.
12. Žalobce dále označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost, protože v něm není jediná zmínka o tom, že by se týkalo individuálního studijního plánu. Přitom pro posouzení přípustnosti opravného prostředku proti rozhodnutí Stud/Vše/1522 je podstatné, čeho se toto rozhodnutí týká, tedy zda jde o přerušení studia podle ust. § 54 zákona o vysokých školách nebo práv a povinností studenta podle ust. § 68 téhož zákona anebo o něco jiného.
13. Z napadeného rozhodnutí není podle žalobce ani zřejmé, na základě čeho rektor žalované dospěl k závěru, že dne 6. 10. 2009 došlo k žalobcově opětovnému zápisu do studia na MFF UK. Taková skutečnost totiž ze správního spisu o žalobcově studiu nevyplývá. Přitom pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je podstatné, zdali rozhodnutí Stud/Vše/1522 bylo vydáno v době, kdy žalobce byl studentem - pokud by bylo toto rozhodnutí vydáno v době, kdy žalobce studentem nebyl, nemohlo by se jednat o

rozhodnutí o právech a povinnostech studenta, na které by dopadalo ust. § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách.

14. Dále žalobce namítal nesprávnost argumentace rektora žalované ohledně toho, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, neboť má za to, že z ust. § 69 odst. 1 věty čtvrté zákona o vysokých školách nelze dovodit, že by v řízení o opravném prostředku nebylo možno ústní jednání nařídit.
15. Konečně žalobce namítal, že rektor žalované tedy pochybil, pokud, shledav opravný prostředek nepřijatelným, nezkoumal v souladu s ust. § 92 odst. 1 správního řádu, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí Stud/Vše/1522 v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Žalobce přitom poukázal na to, že rektor dezinterpretoval ust. čl. 6 odst. 3 Statutu žalované, neboť ten neupravuje, jak by daný orgán měl nápravu daného stavu provést.
16. Žalovaná Univerzita Karlova v Praze ve vyjádření k žalobě poukázala na to, že na řadu námitek dostal žalobce odpověď v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2014, č. j. 7As 14/2013-150, kterým Nejvyšší správní soud dal soud žalované za pravdu. Ohledně námitek podjatosti JUDr. E. K., Ph.D. a PhDr. V. K., vedoucí odboru pro studium a záležitosti studentů, a všech jejích podřízených, žalovaná uvedla, že vzhledem ke lhůtě, v níž musela rozhodnout o opravném prostředku, rozhodl sám rektor a na řízení o opravném prostředku se tedy podílel pouze on. Rovněž další žalobní námitek žalovaná odmítla.
17. Při jednání soudu dne 26. června 2018 setrvali účastníci na svých skutkových a právních stanoviscích. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Pověřená zástupkyně žalované navrhla zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
19. Z obsahu spisu předloženého žalovanou, je zřejmé, že žalobce dne 25. 9. 2009 požádal děkana Matematicko-fyzikální fakulty žalované, „v souladu s vnitřními předpisy UK a MFF UK ... o možnost vykonat zápočty, klasifikované zápočty a zkoušky z předmětů zapsaných v akademickém roce 2007/2008 a 2008/2009 po dobu akademického roku 2009/2010.“ Tuto žádost odůvodnil s tím, že ve dnech 26.8.2008 - 19.8.2008 a 14.5.2009-16.6.2009 měl v SISu neodůvodněně uveden záznam o tom, že mám přerušeno studium a nemohl jsem konat zápočty a zkoušky. Těmito nedopatřeními byl nenávratně poškozen a proto žádal alespoň o zmírnění dopadů nastalé situace. Též ve dnech 7.9.2009 - 25.9.2009 neměl přístup do SISu z důvodu přerušování studia. Zůstává otázkou, zda-li odepření přístupu do SISu bylo odůvodněné, tedy zda rozhodnutí čj. 5229/09/III/Ká/Pi o přerušování studia mělo všechny náležitosti.
20. Na tuto žádost reagoval děkan MFF UK rozhodnutím ze dne 9. 10. 2009, č.j. Stud/Vše/1522, jímž rozhodl, že souhlasí s ukončením přerušování žalobcova studia ke dni 5. 10. 2009 a že od 6. 10. 2009 má žalobce opět statut studenta VŠ. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že je učinil na základě předložení dokladu o zaplacení poplatků

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

spojených se studiem v souladu s čl. 5 odst. 7 Studijního a zkušebního řádu UK. V poučení pak uvedl, že do třiceti dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno, může žalobce podat žádost o přezkoumání rozhodnutí; tato žádost se podává rektorovi Univerzity Karlovy v Praze prostřednictvím děkana Matematicko-fyzikální fakulty, Univerzity Karlovy v Praze.

21. Proti rozhodnutí č.j. Stud/Vše/1522 podal žalobce dne 11. 12. 2009 odvolání, v němž poukázal na to, že rozhodnutí zcela nevyhovuje jeho žádosti a klade na žalobce požadavky, které nevyplývají ze studijních předpisů. Požádal proto, aby mu děkan dovolil skládat zápočty a zkoušky z předmětů dříve zapsaných po dobu celého akademického roku 2009/2010.
22. Na toto odvolání reagovala žalovaná sdělením ze dne 25. 1. 2010, č. j. 10226/09/III/Ká/Šti-1, v něm výslovně uvedla:
„Vaši žádost datovanou 25.9.2009 lze podle jejího obsahu posoudit jako žádost o prodloužení individuálního studijního plánu do konce akademického roku 2009/2010, tj. do 28.9.2010. O této žádosti bylo rozhodnuto pod č.j. Stud/Vše/1522. Proti rozhodnutí, jímž je podle § 68 odst. 1 a 2 zákona o vysokých školách ve spojení s vnitřními předpisy rozhodnuto o žádosti o povolení individuálního studijního plánu, není opravný prostředek přípustný. Nesprávné poučení nemá vliv na právní moc předmětného rozhodnutí. Vaše žádost o přezkoumání jev návaznosti na výše uvedené bezpředmětná.“
23. Na tento postup žalované reagoval žalobce žalobou k Městskému soudu v Praze na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, o níž městský soud rozhodl rozsudkem ze dne 15. října 2013, č. j. 6A 243/2010-47, jímž žalované uložil povinnost rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí děkana Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy ze dne 9.10.2009, č.j. Stud/Vše/1522 do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
24. Žalobce následně své odvolání doplnil podáními ze dne 1. 11. 2013 a 26. 11. 2013, načež rektor žalované vydal dne 19. 12. 2013 žalobou napadené rozhodnutí č. j. UKRUK-12011/2013, jímž opravný prostředek žalobce pro nepřipustnost zamítl.
25. Ze spisu je dále zřejmé, že rektor žalované rozhodnutími ze dne 17. 1. 2014, č. j. UKRUK-12011/13-I/3, resp. UKRUK-12011/2013/III/Ků,I/3, rozhodl tak, že PhDr. V. K. a pracovníci odboru pro studium a záležitosti studentů nejsou vyloučeni z úkonů v řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí děkana MFF UK č. j. Stud/Vše/1522, resp. zamítl odvolání žalobce proti usnesení UKRUK-12011/2013/III/Ků ze dne 3. 12. 2013, ohledně vyloučení JUDr. E. K., Ph.D. z úkonů v řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí děkana MFF UK č. j. Stud/Vše/1522.
26. Městský soud vzal dále v úvahu závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud z rozsudku ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 14/2013-150, ohledně přípustnosti odvolání proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522, a rovněž závěry Ústavního soudu vyjádřené v nálezu sp. zn. IV.ÚS 3476/11 ze dne 31. 1. 2012.
27. Městský soud při posuzování žalobních námitek především vyšel z povahy a obsahu napadeného rozhodnutí. Podstatnou zde shledal skutečnost, že rozhodnutím č. j. UKRUK-12011/2013 ze dne 19. 12. 2013 rektor žalované nerozhodl o tom, zda rozhodnutí děkana MFF UK č. j. Stud/Vše/1522 je věcně správné či zda bylo vydáno v souladu s právními dalšími předpisy, ale toliko o tom, že opravný prostředek podaný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalobcem není přípustný. Rektor tedy neprováděl přezkum rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 a nijak se nevyjadřoval k jeho kvalitě, protože dospěl-li k závěru, že proti němu není přípustný opravný prostředek, neměl vůbec pravomoc takový přezkum provádět. V návaznosti na to pak městský soud zkoumal pouze to, zda závěr rektora o nepřípustnosti opravného prostředku (odvolání) je v souladu s právními předpisy. Tím pak byl limitován i ohledně vypořádání se s jednotlivými žalobními námitkami.

28. V této věci pak soudu nezbylo než odkázat na závěry, koncipované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 14/2013-150, jímž tento soud zamítl kasační stížnost žalobce Ing., Z. Ch. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2013, č. j. 11 A 78/2010-170, kterým byla mimo jiné zamítnuta žaloba proti rozhodnutí děkana MFF UK ze dne 9. 10. 2009, č. j. Stud/Vše/1522.

29. Nejvyšší správní soud zde výslovně uvedl, že:

„Námitku stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil otázku přípustnosti odvolání proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522, Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodnou. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o odkladu registrace za akademický rok 2008/2009 a o dodatečném zápisu do akademického roku 2009/2010. Vzhledem k jeho obsahu se bezpochyby jedná o rozhodnutí o právech a povinnostech studenta, na které se v souladu s ust. § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Zároveň takové rozhodnutí není uvedeno v taxativním výčtu v ust. § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, a nelze tedy proti němu podle citovaného zákona podat řádný opravný prostředek. Skutečnost, že stěžovatel nebyl v době podání žádosti, tj. dne 25. 9. 2009, dočasně studentem z důvodu přerušení studia, je právně irelevantní, neboť v době vydání předmětného rozhodnutí, tj. dne 9. 10. 2009, již studentem opět byl, a to na základě zápisu provedeného podle rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521.

Námitku stěžovatele, že městský soud měl zrušit rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522, protože není přezkoumatelné v rozsahu žalobních bodů, Nejvyšší správní soud posoudil také jako nedůvodnou. Jak bylo uvedeno výše, jedná se o rozhodnutí o právech a povinnostech studenta, konkrétně o rozhodnutí ve věci stěžovatelova individuálního studijního plánu. Na takové rozhodnutí se nevztahuje správní řád a jeho náležitosti nejsou upraveny ani vnitřními předpisy UK a MFF. Pouze SZŘ UK v čl. 4 odst. 12 stanoví, že na základě písemné žádosti studenta může děkan povolit absolvování jednoho nebo více úseků studia podle individuálního studijního plánu, jehož průběh a podmínky zároveň stanoví. Je tedy zřejmé, děkan MFF předmětné rozhodnutí vydal na základě citovaného ustanovení SZŘ UK.“

30. Jak je z citovaných pasáží rozsudku Nejvyššího správního soudu zřejmé, rozhodnutí děkana MFF UK č. j. Stud/Vše/1522 je rozhodnutím o právech a povinnostech studenta, jmenovitě o rozhodnutí ve věci žalobcova individuálního studijního plánu. Na takové rozhodnutí se nevztahuje správní řád a jeho náležitosti nejsou upraveny ani vnitřními předpisy UK a MFF. Vzhledem k ust. § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách nelze tedy proti tomuto rozhodnutí podat řádný opravný prostředek.

31. Tyto závěry pak potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV.ÚS 3476/11, v jehož odstavci 19. výslovně uvedl:

„Napadeným rozhodnutím obecných soudů nepochybně nelze vytknout, že by jejich závěry ve vztahu k otázce existence opravného prostředku proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 obsahovaly jakékoli prvky svévole. Jejich odůvodnění, podle kterého se v tomto případě nejedná o

rozhodnutí uvedená v § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, jež mohou být předmětem žádosti o přezkoumání rozhodnutí, lze považovat za dostatečné a přesvědčivé. Nesprávné poučení přitom nemůže založit v rozporu se zákonem přípustnost opravného prostředku [srov. mutatis mutandis náleze ze dne 5. listopadu 2002 sp. zn. II. ÚS 343/02 (N 140/28 SbNU 223), usnesení ze dne 3. dubna 2008 sp. zn. II. ÚS 328/06 nebo usnesení ze dne 8. srpna 2011 sp. zn. III. ÚS 1791/11 (ve SbNU nepublikována, dostupná na <http://nalus.usoud.cz>)].“

32. Městský soud v Praze tedy tuto věc uzavřel s tím, že rozhodnutí děkana MFF UK č. j. Stud/Vše/1522 je rozhodnutím o právech a povinnostech studenta, dále že proti tomuto rozhodnutí nebyl podle zákona o vysokých školách přípustný opravný prostředek a konečně ani nesprávným poučením nebyl jeho přípustnost založena.
33. Rektor žalované tedy byl sice povinen o žalobcově odvolání proti rozhodnutí děkana MFF UK č. j. Stud/Vše/1522 rozhodnout, ale toto rozhodování se nutně muselo omezit pouze na konstatování, že opravný prostředek se zamítá právě z důvodu nepřipustnosti. Dalším přezkumem označeného rozhodnutí se pak již rektor nemohl zabývat, tedy zejména nemohl zkoumat jeho věcnou správnost či jeho soulad se právními a jinými předpisy.
34. Vycházejí z tohoto podstatného závěry pak městský soud shledal jednotlivé žalobní námitky nedůvodnými.
35. Především byla odmítnuta námitka o tom, že rektor žalované neuvedl v napadeném rozhodnutí právní předpis, který by založil jeho právo rozhodnout o nepřipustném opravném prostředku. Tuto otázku vyřešil Městský soud v Praze již ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2013, č. j. 6A 243/2010-47, jímž žalované Univerzitě Karlově v Praze uložil povinnost rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí děkana Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy ze dne 9.10.2009, č.j. Stud/Vše/1522 do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Zde soud uvedl, že na rozhodování orgánů vysoké školy je nutno přiměřeně použít ustanovení správního řádu, není-li procesní stránka věci ve zvláštním zákoně upravena v celém rozsahu. Soud konstatoval, že „*Ustanovení § 68 a § 69 zákona č. 111/1998 Sb. vymezují pouze některé aspekty řízení a nelze je považovat za úpravu „v celém rozsahu“.*“
36. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dříve, než bylo rozhodnuto o jeho návrzích na vyloučení pracovnice žalované JUDr. E. K., Ph.D., a vedoucí odboru pro studium a záležitosti studentů žalované paní RNDr. V. K. a jejich podřízených z řízení pro poměr k věci a žalobci. Rovněž tuto námitku soud neshledal důvodnou.
37. Jak je vyloženo výše, napadeným rozhodnutím rektor pouze rozhodl o tom, že opravný prostředek (odvolání) proti rozhodnutí děkana č. j. Stud/Vše/1522 není přípustný. Veškeré úkony v řízení o žalobcově odvolání se tedy omezily právě a pouze na toto konstatování. Vzhledem k tomu, že v řízení nebyl prováděn žádný přezkum rozhodnutí děkana, a to ani po věcné, ani po právní stránce, a jediným úkonem tedy bylo jen rozhodnutí rektora, napadené žalobou, nemohl být žalobce nijak dotčen nebo zkrácen na svých právech tím, že jeho námitky podjatosti bylo vyřízeny až poté, kdy rektor rozhodl o opravném prostředku.
38. Důvodnou soud neshledal ani námitku, že rektor žalované nevyvrátil zcela žalobcovy námitky stran práva děkana rozhodovat o právech a povinnostech studenta. Zde opět nezbývá než odkázat na to, že rektor nebyl k takovému rozhodování povinen, neboť shledal-li, že opravný prostředek proti rozhodnutí děkana není přípustný, nebylo v jeho

pravomoci provádět přezkum tohoto rozhodnutí. O tom pak, že děkan MFF UK oprávněn vydat rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 nadto není pochyb, když lze opět poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 14/2013-150, kde soud uvedl, že „*Je tedy zřejmé, děkan MFF předmětné rozhodnutí vydal na základě citovaného ustanovení SZŘ UK.*“

39. V návaznosti na to městský soud musel odmítnout i žalobcovo tvrzení o nicotnosti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522. Jak je zřejmé, toto rozhodnutí bylo podrobeno přezkumu jak Městského soudu v Praze (viz rozsudek ze dne 28. 2. 2013, č. j. 11 A 78/2010-170, jímž byla žaloba proti tomuto rozhodnutí zamítnuta), tak i Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 7 As 14/2013-150), kterým byla zamítnuta žalobcova kasační stížnost proti citovanému rozsudku městského soudu. Konstatoval-li tedy Nejvyšší správní soud, že děkan MFF předmětné rozhodnutí vydal na základě citovaného ustanovení SZŘ UK, pak není pochyb o tom, že toto rozhodnutí není nicotné.

40. Soud rovněž neshledal důvodnými námitky pod bodem IX. žaloby. Zde opět nezbyvá než poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 14/2013-150, kde soud výslovně uvedl, že:

„Námitku stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil otázku přípustnosti odvolání proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522, Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodnou. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o odkladu registrace za akademický rok 2008/2009 a o dodatečném zápisu do akademického roku 2009/2010. Vzhledem k jeho obsahu se bezpochyby jedná o rozhodnutí o právech a povinnostech studenta, na které se v souladu s ust. § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Zároveň takové rozhodnutí není uvedeno v taxativním výčtu v ust. § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, a nelze tedy proti němu podle citovaného zákona podat řádný opravný prostředek. Skutečnost, že stěžovatel nebyl v době podání žádosti, tj. dne 25. 9. 2009, dočasně studentem z důvodu přerušení studia, je právně irelevantní, neboť v době vydání předmětného rozhodnutí, tj. dne 9. 10. 2009, již studentem opět byl, a to na základě zápisu provedeného podle rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521.

41. Městský soud tedy opakuje, že rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 je rozhodnutím o právech a povinnostech studenta a že v době jeho vydání, tedy dne 9. 10. 2009, žalobce již studentem opět byl, a to na základě zápisu provedeného podle rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1521.

42. Rovněž námitka ohledně nenařízení ústního jednání není podle názoru soudu důvodná. Jak vyloženo výše, rektor neprováděl přezkum rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522, když opravný prostředek žalobce proti němu zamítl shledav jej nepřipustným. Nadto má soud za to, že žalobcův výklad citované normy není správný: ust. § 69 odst. 1 zákona o vysokých školách se týká pouze a právě disciplinárního řízení; nevyplývá z něj tedy povinnost nařídit ústní jednání v řízení jiném. I kdyby byla tato norma interpretována tak, jak žalobce navrhuje v části X. žaloby, tedy že by rektor *mohl* ústní jednání nařídit i ve věci rozhodování o právech a povinnostech studenta, nebyl zde dán žádný věcný důvod k provedení takového ústního jednání, protože nebylo o čem jednat. Byl-li opravný prostředek nepřipustný, pak nebylo třeba nic projednávat, neboť provedením ústního jednání by nebylo možno změnit skutečnost, že proti rozhodnutí č. j. Stud/Vše/1522 není opravný prostředek přípustný.

43. Městský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku vůči tomu, jak se rektor vypořádal s výkladem a aplikací ustanovení čl. 6 odst. 3 Statutu. Žalobce sice namítl, že rektor žalované toto ustanovení dezinterpretuje, ale nijak nevyložil, v čem konkrétně by měla

tato dezinterpretace spočívat. Soud proto jen obecně konstatuje, že domáhá-li se žalobce toho, že rektor měl postupovat podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu, pak takový postup nepodléhá soudnímu přezkumu. Podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu *opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.* Z textu citované normy je zřejmé, že zkoumání *předpokladů pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí* vykonává správní orgán z moci úřední, přičemž zákon mu neukládá, aby v rozhodnutí o odvolání vyložil, jakým způsobem zkoumal ony *předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí*, co všechno vzal v úvahu a zejména z jakých důvodů *neshledal* existenci takových předpokladů. Pokud se tedy rektor k této záležitosti vyjádřil v napadeném rozhodnutí s tím, že předpoklady pro změnu nebo zrušení napadaného rozhodnutí (tj. Stud/Vše/1522) nejsou dány, není to důvod nezákonnosti jeho rozhodnutí.

44. Soud však dospěl k závěru, že je oprávněná žalobní námitka pod bodem VI. žaloby, tedy že napadené rozhodnutí rektora byla nesprávně označeno jako „usnesení“. Skutečností je, že podle ust. § 76 odst. 1 správního řádu *v případech stanovených zákonem rozhoduje správní orgán usnesením*, avšak ani ze správního řádu, ani ze zákona o vysokých školách nevyplývá, že o zamítnutí opravného prostředku pro nepřipustnost by rektor vysoké školy rozhodoval formou usnesení. V tomto směru je tedy napadené rozhodnutí vadné. Soud nicméně konstatoval, že tato vada neznamenala dotčení nebo zkrácení žalobcových práv. Jak je opakovaně konstatováno výše, rektor musel jeho opravný prostředek zamítnout jako nepřipustný, a způsob označení jeho aktu na to nemohl mít žádný vliv. Žalobcovy úvahy o tom, že proti takovému usnesení by pak mohl podat opravný prostředek podle ust. § 76 odst. 5 správního řádu jsou mylné: byť nesprávně označeno jako usnesení, napadené rozhodnutí rektora je nepochybně rozhodnutím odvolacího správního orgánu, proti němuž se nelze dále odvolat (viz ust. § 91 odst. 1 věta první).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
46. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalované žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. června 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.